

της. Είχε χάσει δύο δάχτυλα του δεξιού χεριού σ' ένα ατύχημα. Δεν τον δεχτήκανε. 'Αλλ' αυτό δεν εμποδίζει να έχει τή θέση στην οποία του δίνει δικαίωμα ή ιδιοφυία του. Καί κανείς δεν κοίταξε τον 'Αλέξανδρο ή το Ναπολέοντα, όταν ο 'Αβσαλόν Τζώνς είναι κάπου εκεί.

Ο ΓΥΑΛΙΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

— «'Από μικρός, πολύ μικρός ακόμα, θυμάμαι πώς είχα το γυάλινο ανθρωπό μου. Θα είμουν ως δέκα—δώδεκα χρονών όταν τον πρωτογνώρισα ή καλύτερα όταν τον πρωτοείδα. 'Από τότε με παρακολούθησε βήμα προς βήμα τόσο, που στο τέλος κατόντησα να τον πιστέψω για δεύτερο έαυτό μου.

Το γυαλένιο του σώμα χρωματιζότανε μ' ένα άλαφρο ρόδινο χρώμα σάμπως μια απαλή φλόγα να έκαιγε εντός του.

Και τον αγαπούσα πολύ το γυάλινο ανθρωπό μου.

Είχα κατονήσει να αισθάνομαι μαζί του, να αισθάνομαι μόνο μ' αυτόν. Κάτι το ακατανόητο μου συνέβαινε. Κάθε λύπη ή χαρά που ένωθα, μου φαινότανε πώς την ένωθα δια μέσο του σώματός του κι όχι δια μέσο του δικού μου.

Όρες, θυμάμαι, καθόμουν και κοίταγα τά μάτια του, μαύρα μάτια όνειροπόλα, χωρίς να σκέπτομαι τίποτα, χάνοντας σιγά σιγά τή συνείδηση της ύπαρξής μου.

Όπου κι αν πήγαινα, ε,τι κι αν έκανα, πάντα σύντροφό μου τον είχα. Και πάντα, στην παραμικρή μου πράξη, στην παραμικρή μου σκέψη, ένας φόβος για το εύκολοσύντριπτο σωματάκι του με κατείχε.

'Ισως σου φαίνεται απίθανο αυτό που σου λέω κι όμως είναι αληθινό και πρέπει να το πιστέψεις. Ναι, είναι αληθινό...»

'Εκοφε μια στιγμή τή διήγησή του και κοίταξε ρεμβός στο βάθος της θάλασσας, που χρυσά συννεφάκια πλανιόντανε. 'Επειτα από λίγο εξακολούθησε με σιγανή φωνή.

— «'Ερχόντανε στιγμές, και ώρες ακόμα, που έπαυα να υπάρχω. 'Υπήρχα μονάχα με το γυάλινο σύντροφό μου, ζούσα μονάχα γι' αυτόν. Σάν όνειρο που έρχονται τώρα στην θύμηση οι στιγμές εκείνες. Πόσο είναι μακριά... Λες και κάποιος άτμώδη πέπλος τις καλύπτει... 'Ας είναι...»

Κι όμως, αν κ' έδλεπα πώς, μέρα με τήν ημέρα, έχανα το έγώ μου, πώς ένστερνιζόμουνα το έγώ του γυάλινου φίλου μου, δε λυπόμουνα γι' αυτό, ούτε άπορούσα. Δέ θυμάμαι τώρα καλά τι αισθανόμουν τότε... Μου φαίνεται όμως πώς άρινόμουν στην υποχώρηση αυτή μοιραίως...

Ναι, μοιραίως. Νόμιζα, ή μάλλον είχα τήν πεποίθηση πώς έτσι έπρεπε να γίνει, κ' ή ζωή μου εξακολουθούσε κατ' αυτό τον τρόπο.

Στο τέλος κατόντησα να συνυπάρχω, έντελώς πιά, μαζί με το γυάλινο αυτόν άνθρωπο, έχοντας συγχρόνως και τή συνείδηση της διπλής μου αυτής ύπαρξης... Δεν ξαίρω αν καταλαβαίνεις καλά, όσα σου λέω. Είναι αλήθεια πώς δεν μπορώ να σου εκφράσω ακριβώς όλα εκείνα τα παράδοξα πράγματα...»

Σώπασε για λίγο και μια βαθειά ρυτίδα χαράχτηκε στο μέτωπό του. Φαινότανε βυθισμένος στο χάος των αναμνήσεων, σαν άνθρωπος που προσπαθεί να συναρμολογήσει τις σκέψεις του. 'Υστερα ξανάρχισε, με φωνή παλλόμενη, τήν παράδοξη ιστορία του.

— «Μια μέρα γνώρισα έναν άλλον άνθρωπο, που, εούθς έξ αρχής, μου έκανε μεγάλη έντύπωση. Στα σκοτεινά του μάτια αντιφέγγιζε κάποια παράδοξη χαλύδδινη λάμψη, που μου έφερνε δυνατό ανατριχιασμο, όταν τα στύλωνε στα δικά μου. Αισθανόμουν πώς είμουν άνίκανος ναποφύγω τή ματιά του που με αγκιήτιζε, μου έπεβάλλετο. Το ξαίρεις πώς πάντα υπήρξα άσθενικού χαρακτήρα, σχεδόν μη μπορώντας να έχω ποτέ γνώμη δική μου.

Για κάθε μου σκέψη, για κάθε μου ιδέα σκεφτόμουν να βρω ποιός μου τήν ένέπνευσε... Δεν μπορείς να φανταστείς τί τρομερό πράμα είναι αυτό... Να ξαίρεις πώς τίποτα δεν είναι δικό σου, τίποτα δεν υπάρχει για το όποιο να πεις με ύπερηφάνεια: — Αυτό μου άνήκει. Τίποτα, τίποτα...»

'Αλλά ξεφεύγω από το θέμα μου και φοδομαι μη σε κουράσω. Λοιπόν, αυτός έ άνθρωπος έρχισε σιγά-σιγά να μου επιβάλλεται με τήν ισχυρή του θέληση, να παίρνει ένα μεγάλο μέρος της ύπαρξής μου, να κυριεύει το έγώ μου.

Σχεδόν άρχισα να ξεχνώ το γυάλινο φίλο μου. 'Ο άνθρωπος με τη χαλύβδινη ματιά με είχε σύρει κοντά του, με είχε κάνει δικό του.

Και μιιά μέρα μου είπε να περιχύσω με μολύβι το γυάλινο σύντροφό μου, για να τον προσφύλαξω, τάχατες, από κάθε εξωτερική επίδραση. Θίλησα ν' αντισταθώ, να του πώ κάτι τέλος πάντων, μα δέν μπέρεσα. 'Η φοβερή του εκείνη ματιά διαπερνούσε τη σκέψη μου, την παρέλυε, την εδέσμευε.

Και ύποτάχτηκα στη θέλησή του »

"Έπαψε πάλι τη ζιήγησή του και μου έπιασε το χέρι. Το σώμα του έτρεμε και τὰ μάτια του είτανε ύγρα.

— «Μιιά βραδιά λοιπόν», ξανάρχισε, «πήρα να περιχύσω μ' αναλυμένο μολύβι το γυάλινο κορμί του φίλου μου.

Είμαστε σε μιιά σκοτεινή κάμαρα που φωτιζόταν από τις αναλαμπές της φωτιάς, στην όποια έβραζε ή χύτρα με το μολύβι. Τά όνειροπόλα του μάτια είτανε θωμπωμένα και το ρόδινο σωματάκι του τινάζόταν από σπασμούς άγωνίας.

— Μή, με παρακαλούσε. 'Η φωνή του με παρέλυε, με πέθαινε... Μα είμουν άνίκανος για να υποχωρήσω, άνίκανος για ν' ακολουθήσω την εσωτερική θέλησή μου. Με φαινότανε πως έβλεπα τὰ σκοτεινά μάτια με τη χαλύβδινη λάμψη του παράδοξου ανθρώπου καρφωμένα άπάνω μου έπιταχτικά..

Κινιόμουν μηχανικά, σε νευρέσπαστο. Κι άρχισα να χύνω βραστό μολύβι στο γυάλινο σώμα του αγαπημένου μου φίλου.

"Ένας τριγμός άκούστηκε και το κορμί του έγινε τρίμματα..

Σώπασε πάλι και κοίταξε πέρα, στη μουντή θάλασσα.

'Από τὰ μάτια του κυλούσαν άργά δυο δάκρια..

Δέν έτόλμησα να διακίψω τη θλιερή του σιωπή

Είτανε τόσο παράδοξο, τόσο άπίθανο αυτά που μου διηγήθηκε... Κι έμως εκείνη τη στιγμή τὰ πύστευα άκραδάντω;, βλέποντάς τον να δακρύζει, σιωπηλός, στην έρημική εκείνη άκρογιαλιά..

Γ. ΤΣΟΥΚΛΑΣ

ΣΕΛΙΔΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

ΡΗΜΑΔΙ

Περνώ κοιτώντας το σπιτάκι
το ρημαγμένο και θαρρώ
πως κάτι νιώθω να με φέρνει
στον περασμένο μου καιρό.

Θαρρώ πως μου μιλούν τὰ γύρω
κι άλυσσιδόπλεχτες στο νοῦ
μοῦρονται θύμησες και σκέψεις
κάπιου καιρού μου άλαργινοῦ.

Θαρρώ πως νιώθω, πως άκούω
κάπιο τραγούδι χαρωπό
σιου έρωτα πάνω τονισμένο
τόν ψυχολάτρευτο σκοπό.

Θαρρώ πως βλέπω άγάπης ή κιους
— άπομεινάρι άφ' τὰ παλιά—
κι όρκους άκούω πλάνους όρκους·
σ' άγάπης ψεύτικιας λαλιά.

Κ' έτσι που βλέπω το ρημαδι
ίδιο με μένα το θαρρώ
σά νιώθω κάτι να με φέρνει
στον περασμένο μου καιρό.

ΡΟΥΒΙΜ

ΠΙΣΤΕΨΕ ΜΕ

Το στόμα σου για μένα, είναι ένα λουλούδι, ένα σημάδι γητεμένο, που έμα μ' άγγίζει νιώθω τη δύναμή του να ποτίζει τὰ κατάβαθα της καρδιάς μου. Τά ρουθούνια σου, είναι φτερούγια πετιλουδίσια, που μάρεσει να τὰ κολιῶ στο λαιμό μου, για να νιώθω το άνοιγόκλειμά τους, και την καυτή άίσια τους.

Τὰ μάτια σου, για μένα είναι ο μαγεμένος καθρέφτης· μάρεσει έτσι με τὰ χέρια μου να σου λιγύζω το κεφαλι, και να γυαλιζομαι μες σ' αυτά μερόνυχτα, και ύοτερα βυθισμένη στο άπέραντο άχινές τους θέλω μόνη μου να κλειδώνω με τὰ χείλια μου το χρυσάφι τους, μες στο πολύτιμο κοντι των βλεφάρων σου. Τὰ δάχτυλά σου, τὰ μακριά και άσπρα σου αυτά, μάρεσει έτσι να λίνω τὰ μαλλιά μου και να τὰ μερεθεῶ μες σ' αυτά· πῶι τόσο όμορφα το χρυσό με το φίλνισσι, και τὰ δικά σου δάχτυλα Στέφανε, είναι φιλιτισένια... πιστεψέ με.

ΑΠΟ ΤΟΤΕΣ

"Ένα μεσημέρι, ο Στέφανος έσκιψε άμίλητος, ξεκούμπωσε την όρμπα μου και φίλησε την καρδιά μου... Το φίλημά του αυτό ρούφηξε κάθε άλλη ξένη άγάπη που είτανε μεσα της, και με τὰ ντελικάτα